

Sygn. akt V CSK 697/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko Gminie Wrocław
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 1 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa 621/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 1 lipca 2014 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyniku apelacji strony pozwanej zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji uwzględniający częściowo powództwo J. S. przeciwko Gminie Wrocław o zasądzenie zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych i oddalił powództwo w całości.

Sąd drugiej instancji uznał, że nie było bezprawne wydanie przez pozwaną gminę dowodu osobistego i wtórnika prawa jazdy na nazwisko powoda osobie nieuprawnionej, która podała się za powoda i dysponowała kserokopią jego dokumentów przekazaną jej przez powoda. Analizując przepisy art. 37, art. 40 i art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (j.t: Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 993) oraz § 6 ust. 1, § 7 ust. 7, § 9 ust. 1, § 10 ust. 1 i § 13 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 lutego 2009 r. w sprawie zwrotu dowodu osobistego oraz trybu postępowania w sprawach wydawania dowodów osobistych, ich unieważniania, wymiany, zwrotu lub utraty (Dz. U. Nr 47, poz. 384), Sąd Apelacyjny stwierdził, że w okolicznościach sprawy, gdy sprawca podstępnie wyłudził od powoda kserokopie jego dokumentów i posłużył się nimi u strony pozwanej w celu uzyskania dowodu osobistego i prawa jazdy na nazwisko powoda, strona pozwana nie miała żadnych podstaw ani obiektywnej możliwości powzięcia uzasadnionych wątpliwości dotyczących tego, że osoba podająca się za powoda i posługująca się opisanymi wyżej kserokopiami jego dokumentów, nie jest powodem.

W skardze kasacyjnej powód, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. stwierdzając, że istnieje potrzeba wykładni przepisów wskazanej wyżej ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych oraz przepisów wskazanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 lutego 2009 r. w zakresie trybu wydawania dowodów osobistych oraz wydania decyzji odmownej w przypadku braku zgodności pomiędzy danymi zawartymi we wniosku a danymi zawartymi

w ewidencjach i rejestrach oraz rozstrzygnięcie kwestii, czy wydanie dowodu osobistego osobie do tego nieuprawnionej stanowi naruszenie dóbr osobistych tej osoby. Wskazał też na potrzebę wykładni art. 207 § 3 i art. 207 § 6 k.p.c. w zakresie pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., powinien w pogłębionym wywodzie prawnym wykazać, że konieczne jest dokonanie przez Sąd Najwyższy wykładni określonego przepisu prawa. Wymaga to wskazania przepisu, którego wykładnia budzi poważne wątpliwości oraz przedstawienia tych wątpliwości i wykazania, że mają one istotny i poważny charakter, wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądowym lub kontrowersje oraz rozbieżne oceny prawne wymagające zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla ujednolicenia wykładni sądowej (porównaj między innymi postanowienia z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, niepubl.).

Skarżący nie wykazał tych okoliczności.

Potrzeba dokonania wykładni przepisów ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych oraz przepisów rozporządzenia z dnia 6 lutego 2009 r. w ogóle nie została uzasadniona, gdyż skarżący nie tylko nie wskazał żadnych przepisów tych aktów prawnych lecz także, poza stwierdzeniem, że wykładnia przepisów ustawy i rozporządzenia budzi poważne wątpliwości, nie przedstawił żadnego wyводу w tym przedmiocie.

Także potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 207 § 3 i art. 207 § 6 k.p.c. nie została wykazana. Skarżący poprzestał w tym zakresie na wskazaniu stanowiska Sądu Apelacyjnego zajętego w sprawie oraz własnego stanowiska i powołaniu się na dwa wyroki innych sądów apelacyjnych, jednakże bez szerszego uzasadnienia, które pozwalałoby na stwierdzenie, czy rzeczywiście występują w orzecznictwie rozbieżności w wykładni powyższych przepisów czy też

różne stanowiska sądów wynikają z oceny różnych okoliczności procesowych. Skarżący nie wskazał też jakie znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miało dokonanie błędnej, jego zdaniem, wykładni tych przepisów przez Sąd drugiej instancji i jakie znaczenie miałyby dokonanie wykładni przez Sąd Najwyższy.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.